

DIN EXPERIENȚA FRUNTAȘILOR RECOLTELOR BOGATE

Sfatul frunțașilor

Sala Teatrului de Stat din Bacău, împodobită sârbărește, primea oaspeții de la sat. Unii după alții se așezau pe banchetele lucrate din lemn, în fața unor tablouri reprezentând peisaje din regiunile agricole bogate. Alături de președintele gospodăriei agricole colective din România (raionul Buhuz), pășea colectivista E. Căpărușă, iar în mijlocul grupului stătea Petre Roșu, directorul raional al Păturii de Stat, însoțit de un grup de frunțași. În fața lor stăteau, în ordine, Gh. Bortă din Bălănești, inginerul Nina Cîrje din Bacău, Victor Vidinșchi din Tg. Neamț și alți luptători pentru sporirea recoltelor.

Marcarorul lui Gheorghe Cristea

Cînd i-a venit rîndul pe lista celor care s-au înscris la cuvînt, a urcat la tribună bătrînul fără muncitor Gheorghe Cristea din Negrești.

— Număr șaptezeci de ani bătuți pe muncă, spune moș Gheorghe Cristea. Da tot îmi place să învăț ceea ce este nou și bun. Așa și cu felul asta nou de a pune cuiburile în culturile pătrătuțelor. M-am făcut eu socotăla că trebuie să fie tare bună metoda asta și în primăvara lui '54 încep eu să cîmpesc un marcaror. „E beat uncheșul meu”, spuse bătrîna vînzînd ce meșterise. Mai apoi însă a pornit cu mine, cam bizind, să măcarăm ogorul și să semănăm păpușoi. După săptămîni îmi era tare teamă că n-o să fac treabă bună. Mă trezeam adesea noaptea din somn și mai, mai cîmi venea să merg la ogor și să torn apă cu oala la fiecare cuib ca să nu ridă bătrîna de mine și de metoda mea. Teama asta a sporit mai ales după răsărire. Nici bătrîna nu era prea bucurăsoasă. I se părea ei că la vecini păpușoiul e mai frumos, mai des, în timp ce la noi cuiburile erau rare. Cam cu înălțimea în privința metodei noi, eram și eu, totuși, în pragul prășit. Ba încă de cîteva ori. Și-am cîștigat. Toamna nu puteai trece printre rînduri de mărimea stîlucilor. Au rămas mirași și vecinii; s-a minunat și bătrîna mea. Am scos mai bine de 2.500 kg. la hectar. De marcaror, pe care îl animasem într-un pom în ogrădă, uitasem eu. Într-o zi, bătrîna se uită la el și-mi zise: „Ar fi bine moșnege să pui undeva la loc mai bun marcarorul cîlă că nu mai trebuie și la anul”. Vezi că și marcarorul devine o unealtă trebuitoare la gospodăria noastră.

Albinele în ajutorul cultivatorului de floarea-soarelui

Constantin Mindru a cultivat anul trecut printre altele porumb, în pentru fuioi și floarea-soarelui și a cules roade frumoase la fiecare dintre ele.

— Pînă nu de mult, eu lucram ogorul la voia întâmplării, după cum apucasem. Și de multe ori nu-mi ajungea păpușoi. Mă zăbeam să scot mai mult de pe ogor, dar degeaba. Anul trecut însă, cu ajutorul tehnicienilor și ascultînd conferințele la radio am învățat. Anul trecut am cules atîta păpușoi că am mai vîndut la cooperativă trei sute de kilograme.

La polenizarea culturii de floarea-soarelui m-am ajutat cu albinele de îngrijirea cărora m-am ocup de multă vreme. Și să vedeți cum. Am făcut un sirop de zahăr în care am fierat partea inferioară de pe o pălărie de floarea-soarelui și l-am pus în hîrtoacă de fiecare stîlp. Ademenite de mirosul siropului, albinele au început să cerceteze mai mult pălăriile de floarea-soarelui. Fiecare le-am așezat și eu la polenizare frecînd pălăriile una de alta. Rezultatul a fost o recoltă de peste 2.000 kg. la hectar.

Prietenia sfeclei de zahăr

— Cine nu știe că pentru o recoltă sporită de sfecă de zahăr, spune țărănul muncitor Gh. Bortă din comuna Bălănești (raionul Piatra Neamț), e nevoie pe lângă alte lucrări, de et mai multe prașii. Agrotehnică nu învață că sfecă de zahăr poate fi prășită și înainte de răsărire; i se face așa zisa prașia oarbă printre rînduri. Pentru a cunoaște rîndurile, odată cu sfecă de sfecă trebuie semănate semințele unei plante care răsare mai repede. Anul trecut eu am semănat odată cu sfecă, cîneșă. Și ce a rezultat. Odată răsărită, cîneșă nu numai că mi-a ajutat să fac prașia oarbă, dar mi-a scăpat sfecă de zahăr de dușmani. Pe firele de cîneșă s-au strîns smedenie de purici verzi care distrug de obicei sfecă de zahăr. Cum firele de cîneșă le sînt mai pe plac, sfecă de zahăr nici n-a fost luată în seamă. Ca să reușesc să deplin păcălesc pe care le-o jucasem puricilor, am lăsat firele de cîneșă pe rînduri și după buchetatul și rădîrîul sfeclei. Așa a fost cultura mea de sfecă de năvala unui dușman temut și distrugător cum sînt puricii. Recolta pe care am strîns-o a întrecut 6.000 kg. de pe un sfert de hectar.

Petre Roșu construiește două mașini

Din Mărginenii Bacăului a venit la consfătuire și țărănul muncitor Petre Roșu. El a adus pe lângă experiența căpătîită în muncă ogorului și proiectele sale cu privire la mecanizarea semănăturii în culturi așezate în pîtrat. Prima inovație, un marcaror perfecționat care să meargă într-o singură

direcție și să marcheze locul cuiburilor fără să mai fie nevoie să meargă în curmezie. n-a fost schițată încă în mod definitiv. A doua mașină, e un nou tip de plantator pentru introducerea semințelor în cuiburi printr-o simplă apăsare de mîină fără a mai folosi sapa. Conturul viitorului plantator a și fost schițat pe hîrtie. Cu schița în mînă, Petre Roșu a explicat celor prezenți la consfătuire principiul funcționării plantatorului.

Munca unită e mai cu spor

Mulți au fost colectivizii, întovărășii și membrii asociațiilor simple care au urcat la tribună. Ei au vorbit despre frumusețea recoltelor realizate datorită muncii unite. — Noi am recoltat de pe 65 hectare o recoltă medie de 2.500 kg. porumb la hectar, a spus colectivista Ecaterina Marcu din Dochia, Roadele acestea se datorează pe lângă celelalte lucrări cerute de agrotehnică și celor patru prașii executate mecanizat în lung și în curmezie printre cuiburile așezate în pîtrat. Munca în colectiv și pe tarla mare e mai spornică. Pe un ogor întins poți lucra mult mai în voie decît pe unul mic pe care abia ai pornit cu prașitoarea că și trebuie să întorci. În curmezie nici nu poți să mergi de cele mai multe ori.

Anul acesta, noi, colectivizii din Dochia vom lupta pentru o recoltă medie de 3.000 kg. porumb la hectar.

Președintele întovărășirii „Oiga Bănciu”

din satul Soc, comuna Ștefan cel Mare, a vorbit despre felul cum au realizat întovărășii din Soc recoltă de peste 3.000 kg. grîu și 37.000 kg. cartofi la hectar prin aplicarea metodelor agrotehnice pe tarla în întovărășiri.

Chemarea către membrii gospodăriilor colective, întovărășirilor agricole și asociațiilor, către țărani muncitori cu gospodărie individuală, muncitorii din S.M.T. și gospodăriile agricole de stat, către toți tehnicienii din agricultură din regiunea Bacău a fost adoptată în unanimitate de participanți la consfătuirea frunțașilor recoltelor bogate din sectorul socialist și individual din regiune.

Participanții la consfătuire cheamă la terminarea din timp a pregătirilor pentru primăvară, la executarea în cele mai bune condiții agrotehnice a pregătirii terenului, semănăturii, întreținerii culturilor și culesului, pentru realizarea unei producții medii la hectar de 2.000 kg. la porumb, 1.500 kg. la grîu, 1.100 kg. la floarea-soarelui, 14.000 kg. la cartofi, 17.000 kg. la sfecă de zahăr.

I. BECHERU
correspondent „România liberă”
în regiunea Bacău

Așa vom obține recolte bogate

porumb. Și în primăvara aceea, sînt vreo 2-3 ani de atunci, am călcat pentru prima dată regulile moștenite. În locul parului, am folosit semănătoarea, iar în locul răsărit — prașitoarea. Toamna mi-am dat seama că apucasem pe calea cea bună. Obținusem cea mai mare producție din sat. Tata îmi spunea că e o simplă întâmplare. Nu am vrut să mă fac de ris. Așa cum m-au sfătuit agronomii, în al doilea an am mai făcut cîteva lucrări în plus: dezmințitul și arătura a două de toamnă. De asta dată, rezultatele au fost și mai bune. Am cules peste 2.000 kg. porumb boabe la hectar, cu 4-500 kg. mai mult decît tata și ceilalți din sat. Așa că nu mai putea fi vorba de o întâmplare.

Acum un an, cam tot pe vremea asta, am văzut scris în ziare despre noua metodă de însemnare a porumbului în culturi așezate în pîtrat. Despre această metodă ne-au vorbit și

agronomii la cîmînul cultural. M-am hotărît să o încerc și eu. Fîcîndu-mi puteam folosi marcarorul, ogorul fiind prea îngust, pentru marcarea cuiburilor am folosit o sîrmă. Am însemnat așa două parcele de cîte o jumătate de pagon. Cum ogorarele erau la marginea drumului, mulți țărani muncitori din sat se opreau și mă priveau cum lucram. Dar și eu am muncit așa cum scrie la carte. Cu și mai mare curiozitate au urmărit sătenii mei rezultatele ce le-am obținut astă toamnă. Trebuie să recunosc că nici eu nu eram mai puțin curios. Și rezultatele au întrecut orice așteptări. De pe prima parcelă am recoltat 1.100 kg. porumb boabe, ceea ce înseamnă o producție de 4.400 kg. la ha. De pe a doua am scos cu 2-300 kg. mai puțin, deci o producție mai mică. Era un lucru nou pe care îl aveam de învățat: porumbul nu trebuie lăsat prea des. În timp

ce pe prima parcelă la rărit lăsasem în majoritatea cuiburilor cîte un singur fir, pe cea de a doua am lăsat cîte două. Această a și fost cauza recoltelor mai slabe pe cea de a doua parcelă.

În toamnă, cînd au văzut ce recoltă am obținut, mulți din sat ca Gheorghe Sanda, Mircea Flores și alții s-au hotărît ca anul acesta să-mi urmeze exemplul. Îi sfătuiam să se țină la sfatul meu și să facă așa cum eu am făcut. Ei sînt hotărîți să facă așa cum eu am făcut.

ILIE BALASA
țărăn muncitor,
comuna Iancu Ileanu,
raionul Băl, regiunea Craiova

Un fruct care s-a copt în toate coloniile

Ascultînd în mijlocul vechiului nostru poveste anticului Spartacus, tînrul negru din

Africa se va gîndi nu atît la ceea ce îl desparte, ci mai mult, la ceea ce îl apropie. Stăpîn de sclavi și sclav, au dispărut de-a lungul sîntelor de ani, dar sclavii s-au părăsit cu mai trîsătură în toate colțurile lumii. Cu toate libertățile pe care le-a primit, cîntă toate că prilej din toate închisorile, odiosul sistem colonial mai stătea și azi ar din singele, sudoarea și lacrimile a milioane și milioane de oameni. Colonialiștii au pierdut în ultimii ani teritorii uriașe, un număr considerabil de oameni s-a smuls din cîtușele sale. Prin luptă eroică s-a eliberat din jugul colonialismului China. În locul steagului negru al colonialismului, peste imensa țară flutură azi drapelul roșu împodobit cu stele în cîinci colțuri. Colonialiștii nu și mai fac azi mîndrele, în India și Indonezia, în Vietnamul de nord și unele țări din Orientul mijlociu și apropiat. O parte din pămînt a fugit de sub picioarele potențiatorilor, al căror bici are cîoadă în Wall-Street și City iar sfîșciul tocmai în unele țări ale Asiei și Africii, în insulele Oceanului și ale Marii Caribicele... Dar și pămînturile pe care mai stăpînesc încă stăpîni de sclavi ai vremurilor noastre se clatină puternic, anunțînd că sfîșșitul orîndurilor vechi e aproape, că începutul vieții noi și el tot atât de aproape.

Ce n-a mai putut suporta

David Larder

Cu un prilej oarecare, un gras și plictisit parlamentar britanic a numit Kenya „țara vestilor proaste”. Da, în adevăr, sfîșșirea care vin din Kenya nu sînt prea bune. În Kenya oamenii trăiesc ca niște ciști și sînt uciși ca niște ciști. În Kenya spinzurațiile au ajuns mai dese decît copacii, oamenii negri spinzurăți mai mult decît fructele care atîrnă pe ramurile arborilor uriași... Credeți poate că acestea sînt vestile care-l fac pe grăsunul parlamentar să nu doarmă liniștit? Vă înșelați! Pentru ei vestile proaste sînt acestea care vorbesc despre rezistența poporului din Kenya împotriva colonialiștilor, despre vocea din ce în ce mai puternică a acestui popor pe care englezii n-au reușit de-a lungul anilor să-l extermină, dar au reușit să-l îndrăjească. În Anglia a făcut mare vîlvă anul

trecut scrisoarea lui David Larder. David e un tînr englez, cu pielea albă și curată și — spre cinstea lui — cu înțimă la fel de curată. El a terminat o școală militară și a fost trimis în Kenya-Odată ajuns acolo, pe David l-a întîmpinat o lume de contraste. Sufletul tînrului a fost adînc tulburat. El a scris prietenilor săi, plin de indignare: „Am văzut africani înghesuși în cuști, torturați cu cruzime, purtați pe străzi în pielea goală cu baioneta în coastă, am văzut fețele supte de foame ale copiiiilor lor”.

David descrie și „eroismul” poliției coloniale britanice, care se fâlește de cîte ori are prilejul cu „misiunea civilizatoare” pe care o îndeplinește. Dar cine e cu adevărat sălbatic și cine cu adevărat civilizată ne-o arată David Larder însuși: „Zeci de bombe au fost aruncate asupra parizianilor din păduri a căror unică apărare erau armele primitive și actele de sabotaj împotriva podurilor și firelor telefonice. Comandantul nostru oferea premii în bani pentru uciderea africanilor. Se organizau concursuri pentru încercarea colților ca să se mai înveselească puțin atmosfera”.

Da, în loc de veselie, colonialiștii au parte numai de amărăciune. David scrie mai de parte: „Vorbînd deschiștît soldații noștri erau dezgustați de acest război murdar. Eu personal nu mai puteam suporta această situație. Cînd am fost trimis odată în acțiune de patrulare, m-am înopărit imediat cu soldații. Am fost trimis în fața Curții Marțiale și destituit din armată...”.

Albui David Larder n-a mai putut suporta regimul impus negrilor. El a fost pus sub stare de acuzare, dar de fapt acuzatorul este însuși Larder. El acuză colonialismul britanic al cărui zile sînt numărate.

Țara „luxului, a luminii și a fericirii”

Un grup de oameni curajoși au turnat acum cîțiva ani un film. Filmul nu e prea lung, adesea imaginea nu e perfectă, spectatoriilor mai sensibili ei le poate face chiar rău — unele scene sînt prea crude. Filmul se intitulase simplu „Libertate”, e făcut de un grup de tineri algerieni și are o uriașă și incontestabilă calitate — e adevărat. În Franța agențiile oficiale împlinesc o rașoale cu așie în culori jlipitoare. „Viziții

Algeria — țara luxului, a luminii și a fericirii”. Da, în Algeria există și lux și grădini însoțite și fericire. Dar dacă veți să le bucuri de ele trebuie să fii învitatul rezidenților generali, ori cel puțin al unuia din armatori sau latifundiașii bogali.

Există în Algeria locuri în care sarea se găsește la suprafață amestecată cu apa lacurilor. În pîcioarele goale muncesc aici barbăși, femei și copii. Pîcioarele le sînt numai rîni, dar ei muncesc mai departe. Pe toți li utoră rîni singurînd de pe pîcioare, dar și mai rău rîni din mîini. Pentru îngrijirea lor muncă ci nu primesc decît contravaloarea a cîteva fructe „exotice” din acelea pe care rezidenții francezi și alți cîțiva albi, prea fericii le pun de o parte cu deșgust, după un prînz îmbuibat.

Bogată e Algeria, ărac e poporul ei. Dar mîndria algeriană, spiritul de luptă al fiilor acestei țări sînt comori pe care colonialiștii nu le pot răpi. Cu cit e mai cruntă sărăcia, exploatarea, cu cit Algeria se ridică mai curajoasă la luptă. Guvernele franceze pot răpi totul algerienilor, dar ele le dau în schimb — fără voia lor — mereu mai multă dințenie în luptă. Avîzî după o bucată de lemn, colonialiștii își tale singuri craca de sub picioare.

O zi obișnuită într-un port algerian. A sosit un vas și șomerii care stau de zile întregi pe chei, vor avea de lucru. „Ce descărcăm?” întrebă albi. Poliștii care sar de pe vas, rînjesc. „Ce vă pasă? Jucări! Esențialul e că veți avea azi de mîncare”. Dar ochii hamaliilor ard pămîntul. Nu, nu asta e esențialul! Dacă sînt înrăși arme, lucrul ucigăse pentru înșăși algerieni sau în drum spre Asia unde alte popoare luptă pentru viață, algerienii nu le vor descărcă. Nici dacă li se rădă pămîntul de foame. Dacă toți muncitorii lumii nu vor înăcră și descărcă arme pentru represalii colonialiste, pentru uciderea femeilor și a copiilor nevinovați, atunci întregul sistem capitalist va primi o lovitură serioasă în coastă. Acesta e mesajul Algeriei.

Fapte diverse în Malayze

Un copil de zece ani a fost împușcat. Argyle a ucis din greșală trei tineri malaeze. Li Hai Tai în vîrstă de zece ani a fost condamnat la moarte. Asemenea titluri se pot citi pe primele pagini ale ziarelor malaeze. Ele sînt cătego-

Manifestări muzicale în Capitală

În cadrul concertelor organizate de Filarmonica de Stat, vom asculta miercuri 23 februarie ora 20, la sala Dalles, un concert de muzică de cameră, închinat marelui compozitor rus Serghei Rachmaninov. Pianistul Josef Prunner și Virgil Gheorghiu vor executa Barcarola și Rapsodia rusă pentru 2 piano, apoi basul Nicolae Secăreanu, solist al Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., artist emerit al R.P.R., și laureat al Premiului de Stat, va cînta cîinci liuri, iar în încheierea programului vom auzi celebrul Trio elegiac, op. 9, în la bemol major pentru pian, vioară și violoncel (Angela Stancu — pian, Anton Adrian Sarvas — vioară, Alfons Capitanovic — violoncel).

Vineri 25 februarie, ora 20, la sala Dalles, în prima parte a concertului se va executa: Trio în mi bemol pentru clarinet, violă și pian de Mozart și Concertino pentru violă, clarinet și pian de Alfred Uhl (Marcel Gross — violă, Ștefan Chiroiu — clarinet, Geo Hallenberg — pian). În partea a doua a programului soprana Silvia Feller, acompaniată la pian de Dagobert Buchholz, artist emerit al R.P.R., va cînta liuri de Glinka, Prokofiev, Rakov și Josef Marx.

Sîmbătă 26 februarie, ora 17, la sala Dalles, concert-lectie cu subiectul „Mari opere literare oglindite în muzică”, conferințiar, Radu Negreanu. Concertul simfonic al Filarmonicii de Stat, va avea loc duminică 27 februarie, ora 11 dim., și luni 28 februarie, ora 20 la Atenul R.P.R. Dirijor Mircea Basarab. În program: Serenada pentru coarde, de compozitorul englez Elgar, (prima audiere); Concertul pentru violoncel de Boccherini, solist Vladimir Orlov, laureat al celui de al IV-lea Festival Mondial; Rapsodia I de Mircea Chiriac (prima audiere) și „Preludiu” de Liszt.

Duminică 27 februarie, ora 20, la Ateuel R.P.R. Corul Filarmonicii de Stat va da un concert a capella, dirijat de maestrul D. D. Botez, artist emerit al R.P.R. Programul cuprinde: „Nomazil” de Georges Hue (solist Gh. Papadavid), „Ofertore” de Cesar Franck (solist Aneta Iordache, Victor Popovici, Mihail Albici), „Inelul de Argint” de Chaminade (solistă Eveline Gheorghiu), „Marsul nupțial” din opera „Lohengrin” de Wagner, „Priveliști din Matra” de Zoltan Kodaly, Finalul operii „Ruslan și Ludmila” de Glinka (solistă Marieta Marinescu-Calafteanu și Ludmila Algeorge), „Sută de cîntec ardelenești” de N. Oancea (solist Ștefania Albei și Dan Molosecu), „Zori pe mare” de Koval, „Din Cluj” de Halmos Laszlo, „Du-te dor” de N. Ganea (solist Maxim Vasiliu), „Taiga” de Egorov, „Creața” de Sabin Drăgoi, maestrul emerit al artei din R.P.R., și laureat al Premiului de Stat, — „Voi ce-ai făcut” de Ion Chirescu, laureat al Premiului de Stat. La pian Josef Prunner, la orgă Helmut Plattner, Dirijor adjunct al corului, Vasile Pinteau.

În lipsa de altă treabă, cetățenii care așteptau sosirea vreunui tren, făceau tot felul de presupuneri. Unii bănuiau că acești copii pleacă în vreo colonie de iarnă, alții că se duc la vreo școală din provincie. Adevărul era însă greu de ghicit: pasagerii aflați în Gara de Nord asistau la plecarea primei serii de copii din R.P.R. care urmau să frecventeze cursurile școlii de balet din Leningrad.

IN EDITURA DE STAT
PENTRU LITERATURA POLITICA
a apărut în broșură:

N. S. Hrusciov: Cu privire la sporirea producției creșterii animalelor

Raport prezentat la Plenara Comitetului Central al P.C.U.S.

— 25 Ianuarie 1955 —

96 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

75 pag. 1,35 lei

23 februarie — Ziua Armatei Sovietice

Slavă armatei noastre

Nicolai Gribaciov

Armata Sovietică Cîntă dragoste, respect și mîndrie pe fiecare om sovietic în aceste două cuvinte! Nu există în lume o armată care să se fi născut și format în condiții atît de grele și a cărei cale să fie atît de strălucită, de victorioasă, nu există armată a cărei glorie să fie atît de măreață, atît de recunoscută de lumea întregă.

În profundul ei umanism, în înaltă sa știință militară, cea mai înaintată știință din lume, în coeziunea și hotărîrea ei, în trăsăturile ei, în mîndria ei, în Partidului Comunist, genul nemuritor al lui Lenin și a continuatorilor lui — Stalin!

Noi iubim Armata Sovietică fiindcă vedem în ea armate care stăpînesc cu consecvență și cu plină de abnegație cea mai înaintată idee — a libertății și dreptății. Niciind armata noastră n-a atacat în scopul de a cuceri teritorii străine și de a subjugă alte popoare. Chiar și atunci cînd Armata Sovietică a intrat pe teritorii străine în urmărea agresorului, ea a adus numai libertate și marea ideea a frației dintre popoare. Armata e liberatoare — lată numele pe care ea și l-a binemeritat din partea tuturor oamenilor cîntă de pe globul pămîntesc, iată cum îl spun pe bună dreptate și din dragoste popoarele lumii.

Noi iubim armata noastră fiindcă ea apără cu nădejde munca și odihna noastră, bucuriile și suferințele noastre, de orice fel de agresiune. Ea este o pază vigilență, care apără și noi, hoștele noastre de stat, Dirizma și forța Armatei Sovietice răcoresc capetele infernalitate ale noilor pretendenți la dominația mondială, ale oricărui fel de teoreticieni ai renașei, ale tuturor marionetelor fasciste.

Avînd o asemenea armată, poporul nostru strîns unit în jurul Partidului Comunist și al guvernului sovietic, privește cu încredere în viitor, rezolvînd cu succes sarcinile importante și vitale pentru popor și stat.

Față de această unitate orice politică „de pe poziții de forță” actualmente la modă, este neputincioasă, sînt fără de folos amenințările și provocările.

Slavă Armatei Sovietice!

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

(Din „Ogoniok”)

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA Piața Școlii - Tel. 7.60.10 - 7.60.20 Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin”
Ch. 10.519